

Net geen 200 jaar.

En dan is het alweer februari.

Januari is voor velen een lastige en lange maand maar mijns inziens is deze maand toch ook wel weer snel voorbij gegaan.

De feestdagen liggen alweer ruim achter ons en we zijn fris het nieuwe jaar gestart.

De eerste uitvaarten zijn een feit.

We begonnen dit jaar eens wat verder weg. Een oude (stief) tante overleed op 99-jarige leeftijd in Zierikzee. De melding kwam op maandagavond om 18.15 uur tussen hoofdgerecht en dessert binnen. In de dagen ervoor had ik reeds contact gehad met mijn familie, omdat het plotseling slecht ging met tante Fem. De kist was uitgezocht en had ik reeds opgehaald bij de leverancier. Kaarten wilden ze zelf verzorgen en de plaats van het opbaren was reeds besproken. Dus kon ik diezelfde maandag niet geheel onvoorbereid op pad naar het verre Zeeland.

Na goed 2,5 uur sturen en met een portie slecht weer onderweg kwamen we rond 22.00 uur aan in het verzorgingstehuis waar ze woonde. Na een warme ontvangst en een goed gesprek werd de verzorging gedaan en hebben we mijn tante in haar rieten mand gelegd. Blauw van kleur, de kleur van het water. Vroeger had de familie gevaren dus in dat kader paste deze kleur perfect in het geheel wat we voor ogen hadden.

Tijdens de koffie werden er de noodzakelijke dingen besproken voordat we de terugreis aanvaardden.

Tante Fem ging met ons mee, ze werd bij mij in het uitvaartcentrum opgebaard omdat ze in Zwolle begraven moest worden. In de dagen erna werd alles via de telefoon, computer en persoonlijke gesprekken geregeld en kreeg haar uitvaart vorm. Door familie omstandigheden hadden we ruim de tijd om alles rustig te bespreken en haar laatste wensen in te vullen.

Filmpjes van een mondharmonica spelende tante Fem kwamen voorbij. Zo vermaakte ze haar huisgenoten altijd in het tehuis.

Wat zullen ze haar daar missen.

Een jaar of 10 geleden had ze op een verjaardag van mijn moeder al eens gezegd dat ik de uitvaart moest uitvoeren en mijn grote vriend Tjaco moest het muzikale gedeelte op zich nemen.

Nou dat heeft ze geweten. Een uitvaartdienst die klonk als een klok en het was ook voor mij de eerste keer dat de organist/pianist in een rouwdienst spontaan applaus kreeg. Dan krijg je kippenvel, neem dat maar van mij aan.

Een fotografe heeft het een en ander vastgelegd op de gevoelige plaat en maakt er een waardevol boek van. Hoe mooi kan dat zijn.

De begrafenis werd in stijl afgesloten bij een uitspanning in Zwolle waar heerlijke broodjes het bakkie troost compleet maakten.

Een uitvaart zoals tante het gewild had. Aan alle wensen zijn voldaan op 1 na.

Ze zei eens tegen mij, Gert ik heb alles nieuw, nieuwe knieën, heupen en schouders en mijn koppie is nog goed; ik word gewoon 200. Helaas is haar dat net niet gelukt.

Ze heeft bijna de helft gehaald. Een prachtige prestatie. Verdrietig maar dankbaar dat we zo lang van haar mochten genieten hebben we afscheid genomen.

Een mooi mens is heengegaan. Rust zacht tante Fem.